

Arrest

nr. 238 869 van 23 juli 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CAMERLYNCK
Cartonstraat 14
8900 IEPER**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 23 maart 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 13 februari 2020 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 juni 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 juli 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat H. CAMERLYNCK verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat E. WILLEMS, die *loco* advocaten C. DECORDIER & T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 13 februari 2020 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven als volgt luiden:

“De heer / mevrouw :
(...)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen de 7 (zeven) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 7

- (x) 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;
() 2° in volgende gevallen:

[] de vreemdeling verblijft langer in het Rijk dan de termijn waartoe hij gemachtigd is door het visum of de visumverklaring dat of die in zijn paspoort of in zijn daarmee gelijkgestelde reistitel werd aangebracht (art.6, eerste lid, van de wet)

[] de vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20, Uitvoeringsovereenkomst van Schengen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

[] de vreemdeling die houder is van een door één der Lidstaten afgegeven verblijfstitel, die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 21, § 1, Uitvoeringsovereenkomst van Schengen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

[] de vreemdeling die houder is van een door één der Lidstaten afgegeven tijdelijke verblijfsinstemming die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 21, § 2, Uitvoeringsovereenkomst van Schengen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

[] de vreemdeling die houder is van een door één der Lidstaten afgegeven visum lang verblijf die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 21, § 2bis, Uitvoeringsovereenkomst van Schengen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

[] de vreemdeling die langer in het Rijk verblijft dan de duur van het kort verblijf gemachtigd in toepassing van het internationaal akkoord of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd.

- () 6° wanneer hij niet beschikt over voldoende middelen van bestaan, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van oorsprong of voor de doorreis naar een derde Staat, waar zijn toelating is gewaarborgd, en niet in staat is deze middelen wettelijk te verwerven;

- () 7° wanneer hij aangetast is door een der ziekten of gebreken opgesomd in de bijlage bij deze wet;

- () 8° wanneer hij een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uitoefent, zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging;

- () 12° indien hij voorwerp is van een inreisverbod.

Art- 61/29

- () § 1, 3°, jo. § 4 wanneer hij niet of niet meer beschikt over de vereiste arbeidsvergunning voor de voorziene seizoenarbeid;

- () § 2, 1 °, jo. § 4 wanneer hij niet of niet meer beschikt over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt;
- () § 2, 2 °, jo. § 4 wanneer hij niet of niet meer beschikt over toereikende bestaansmiddelen om niet ten laste te vallen van de openbare overheden, waarbij met name rekening gehouden wordt met de inkomsten die hij tijdens zijn verblijf in de hoedanigheid van seizoenarbeider zal ontvangen;
- () § 2, jo. § 4 wanneer hij niet of niet meer beschikt over voldoende huisvesting die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2, van het Burgerlijk Wetboek;
- () § 4, 2° de maximale duur van 150 dagen per periode van 365 dagen wordt bereikt.

Geen geldig paspoort en geen geldig visum of geldig visumvervangend verblijfsdocument.

Bovendien geeft het feit dat betrokkene samenwoont met haar partner haar niet automatisch recht op verblijf.

Ook de intentie om te huwen geeft betrokkene niet automatisch recht op verblijf.

Het feit dat betrokkene gescheiden wordt van haar partner is van tijdelijke duur: de nodige tijd om haar situatie te regulariseren teneinde reglementair België binnen te komen.

Rekening houdend met alle bovenstaande elementen kan er bijgevolg besloten worden dat deze verwijderingsmaatregel gerechtvaardigd is en dat de verwijdering niet in strijd is met het artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 (waarin staat dat de minister of zijn gemachtigde bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening moet houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land).

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst of naar het land waar betrokkene(n) een lang verblijf geniet(en), om op een later tijdstip legaal naar België terug te keren, niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. In zijn arrest (nr. 27.844) dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingbetwistingen het volgende: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene(n) zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639)."

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van de verzoekende partij te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In het eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

3.1.1. Ter adstruering van het eerste middel zet de verzoekende partij het volgende uiteen:

"1.1 Art. 74/13 Vreemdelingenwet stelt :

' Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheids- toestand van de betrokken onderdaan van een derde land. '

1.2. De bestreden beslissing dd. 13 februari 2020, waarbij het bevel gegeven werd om het land te verlaten, heeft geenszins rekening gehouden met het gezins- en familieleven van verzoekster.

Sinds langer dan een jaar vormt verzoekster, zoals hogergesteld, een feitelijk gezin met B.M.(...), die de Franse nationaliteit bezit en bijgevolg een burger is van de Europese Unie. Zij hebben reeds aangifte gedaan van hun voorgenomen huwelijk bij de diensten van de Burgerlijke Stand van de stad Menen (stuk 2), en het dossier zal nog overgemaakt worden aan de Procureur des Konings voor advies.

Het bevel om het land te verlaten heeft hiermee allerminst rekening gehouden, in tegenstrijd tot de bepalingen van art. 74/13 Vreemdelingenwet. Dit wetsartikel gebiedt de D.V.Z. rekening te houden met het gezins- en familieleven van verzoekster.

Het spreekt voor zich dat, als verzoekster zou verplicht worden naar Congo terug te keren, het voor de Procureur des Konings vrijwel onmogelijk zou worden zijn onderzoek uit te voeren en zijn advies op te stellen. Een dergelijk onderzoek in België duurt normalerwijze reeds een aantal maanden, en als het onderzoek in Congo zou moeten gevoerd worden, zou dit tot gevolg hebben dat het waarschijnlijk jaren zou aanslepen - als het al zou kunnen gevoerd worden ... - , waardoor het voorgenomen huwelijk al die tijd zou moeten uitgesteld worden. Dit houdt zeker een inbreuk in van art. 74/13 Vreemdelingenwet.

1.3. De verplichting rekening te houden met de gezondheidstoestand van de vreemdeling, opgelegd door art. 74/13 Vreemdelingenwet, houdt in dat er niet enkel rekening dient gehouden te worden met de gezondheidstoestand van de persoon in kwestie, maar tevens met de algemene gezondheidssituatie in België, en zelfs met de gezondheidssituatie in het land van herkomst van de vreemdeling.

Door de wereldwijde uitbraak van Covid-19 (verder corona-virus of corona genoemd) komt België, zoals de meeste andere landen, in een erg complexe gezondheidssituatie terecht.

Omwille van maatregelen van volksgezondheid wordt het afgeraden de woning te verlaten, tenzij dit om dwingende redenen noodzakelijk is. Een verplaatsing naar Congo is, in de huidige omstandigheden, uiteraard niet aangewezen.

Daarenboven heeft de Congolese president TSHISEKEDI een tweetal dagen geleden de opschorting van alle vluchten naar Congo vanuit 'landen met een verhoogd risico' bevolen, en dit vanaf heden 20 maart 2020 (zie laatste update gegevens corona-virus voor Congo, Democratische Republiek, stuk 3). Ongetwijfeld zal België als een 'land met een verhoogd risico' beschouwd worden, gezien de vele tientallen sterfgevallen die reeds te betreuren vielen. In de gegeven omstandigheden kan er dus zeker geen bevel gegeven worden om het land te verlaten, en naar Congo terug te keren.

En zelfs indien verzoekster in goede gezondheid in Congo zou aankomen, is er niet de minste garantie dat zij naar België zou kunnen terugkeren, gezien de inreisbeperkingen die omwille van de coronatoestanden uitgevaardigd werden en nog zullen uitgevaardigd worden. Op huidig ogenblik dient er in het belang van de volksgezondheid rekening gehouden te worden met tal van elementen, die in gewone omstandigheden van geen belang zouden zijn ; het kan niet dat verzoekster, in de huidige uitzonderlijke omstandigheden, het land zou moeten verlaten, zonder dat haar de garantie geboden wordt dat het mogelijk ware terug te keren en haar relatie die zij met B.M. (...) heeft, verder te zetten."

3.1.2. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en artikel 3 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991. Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn) en dient richtlijnconform te worden toegepast.

Uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet kan slechts worden afgeleid dat de verwerende partij bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening dient te houden met welbepaalde fundamentele rechten, met name het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven, en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling. Het gaat om een specifieke zorgvuldigheidsplicht, die gebiedt dat de materiële beoordeling van de in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet vermelde elementen dient te geschieden op een relevant tijdstip ten aanzien van het treffen van de beslissing tot verwijdering.

3.1.3. De verzoekende partij stelt dat de verwerende partij bij de afgifte van het bestreden bevel nagelaten heeft om rekening te houden met haar gezins- en familieleven en meer specifiek met de volgende elementen: *“Sinds langer dan een jaar vormt verzoekster, zoals hogergesteld, een feitelijk gezin met B.M. (...), die de Franse nationaliteit bezit en bijgevolg een burger is van de Europese Unie. Zij hebben reeds aangifte gedaan van hun voorgenomen huwelijk bij de diensten van de Burgerlijke Stand van de stad Menen (stuk 2), en het dossier zal nog overgemaakt worden aan de Procureur des Konings voor advies.”*

Uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij wel degelijk een onderzoek heeft gevoerd naar de feitelijke situatie van de verzoekende partij en dat eveneens een afweging werd gemaakt van haar familiale belangen. De verwerende partij heeft met name als volgt gemotiveerd:

“Bovendien geeft het feit dat betrokkene samenwoont met haar partner haar niet automatisch recht op verblijf.

Ook de intentie om te huwen geeft betrokkene niet automatisch recht op verblijf.

Het feit dat betrokkene gescheiden wordt van haar partner is van tijdelijke duur: de nodige tijd om haar situatie te regulariseren teneinde reglementair België binnen te komen.

Rekening houdend met alle bovenstaande elementen kan er bijgevolg besloten worden dat deze verwijderingsmaatregel gerechtvaardigd is en dat de verwijdering niet in strijd is met het artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 (waarin staat dat de minister of zijn gemachtigde bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening moet houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land).

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst of naar het land waar betrokkene(n) een lang verblijf geniet(en), om op een later tijdstip legaal naar België terug te keren, niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. In zijn arrest (nr. 27.844) dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingbetwistingen het volgende: “De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene(n) zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen.” Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).”

De door de verzoekende partij aangehaalde elementen (feitelijke samenwoning, huwelijksintentie) werden aldus uitdrukkelijk opgenomen in de motivering van de bestreden beslissing. De verzoekende partij toont niet aan dat de voormelde vaststellingen betreffende haar gezins- en familieleven foutief of kennelijk onredelijk zijn.

Daar waar de verzoekende partij aanhaalt dat bij haar terugkeer naar Congo het onderzoek door de Procureur des Konings naar aanleiding van de aangifte van huwelijk vrijwel onmogelijk wordt, dat een dergelijk onderzoek in België normalerwijze maanden duurt en dat een onderzoek dat in Congo gevoerd moet worden waarschijnlijk jaren zal aanslepen als het al kan worden gevoerd aldaar, waardoor het voorgenomen huwelijk al die tijd zou moeten worden uitgesteld, beperkt zij zich tot louter hypothetische stellingen. Zij toont niet aan dat een onderzoek terwijl zij in Congo verblijft onmogelijk is of onredelijk lang zou duren.

De verzoekende partij toont aldus niet aan dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing geen rekening hield met het gezins- en familieleven van de verzoekende partij. De verzoekende partij haalt geen elementen aan waarmee de verwerende partij ten onrechte geen rekening heeft gehouden.

3.1.4. De verzoekende partij stelt dat de verplichting rekening te houden met de gezondheidstoestand inhoudt dat er niet enkel rekening wordt gehouden met de gezondheidstoestand van de persoon in kwestie maar tevens met de algemene gezondheidssituatie in België en zelfs met de gezondheidssituatie in het land van herkomst. Zij verwijst daarbij naar de wereldwijde uitbraak van covid-19, waardoor België en de meeste andere landen in een erg complexe gezondheidssituatie terechtkomen en de daaropvolgende adviezen van volksgezondheid die afraden om de woning te verlaten behoudens dwingende redenen. Zij meent dat een verplaatsing naar Congo, in de huidige omstandigheden niet aangewezen is. Voorts stelt ze dat de Congolese president de opschorting van alle vluchten naar Congo vanuit landen met een verhoogd risico heeft bevolen en dit vanaf 20 maart 2020, dat ongetwijfeld België als een land met een verhoogd risico beschouwd zal worden, gezien de vele tientallen sterfgevallen, dat er in de gegeven omstandigheden dus zeker geen bevel kan worden gegeven om het land te verlaten en naar Congo terug te gaan. Tot slot argumenteert de verzoekende partij dat er niet de minste garantie is dat zij naar België zou kunnen terugkeren, gezien de inreisbeperkingen die omwille van de corona-toestanden uitgevaardigd werden en nog zullen uitgevaardigd worden, dat er heden in het belang van de volksgezondheid rekening dient gehouden te worden met tal van elementen, dat het niet kan dat zij in de huidige omstandigheden het land zou moeten verlaten zonder dat de garantie geboden wordt dat het mogelijk wordt terug te keren en haar relatie verder te zetten.

Art. 74/14, §1, derde lid van de Vreemdelingenwet omschrijft de mogelijkheid om de termijn om het grondgebied te verlaten, zoals bepaald in de bestreden beslissing, te verlengen:

“Indien de onderdaan van een derde land een gemotiveerd verzoek indient bij de minister of diens gemachtigde, wordt de termijn, vermeld in het eerste lid, en die is toegekend om het grondgebied te verlaten, verlengd, op grond van het bewijs dat de vrijwillige terugkeer niet kan worden gerealiseerd binnen de toegekende termijn.”

De bestreden beslissing dateert van 13 februari 2020. Op dat ogenblik kon de verwerende partij de ernst van de in de toekomst liggende pandemie en de daaropvolgende maatregelen genomen door België en door andere landen niet voorzien. Ze kon er aldus geen rekening mee houden bij de motivering van de beslissing en bij de bepaling van de termijn die werd toegekend om het grondgebied te verlaten. Desalniettemin kan worden aangenomen dat er sprake is van een onvoorziene omstandigheid die een onmiddellijke terugkeer in de weg zou kunnen staan. De verzoekende partij kan echter een gemotiveerd verzoek indienen om de termijn voor vrijwillig vertrek, vermeld in de bestreden beslissing, te laten verlengen. Zij geeft niet aan van deze mogelijkheid gebruik te hebben gemaakt.

Het argument dat België ongetwijfeld als een land met een verhoogd risico beschouwd zal worden waardoor Congo geen vluchten vanuit België meer zal toelaten, is een louter hypothetische stelling en wordt niet gestaafd door stukken in het dossier, noch door de stukken gevoegd bij het verzoekschrift. De Raad oppert dat landen hun eigen onderdanen in principe niet weigeren en dat de eventuele onmogelijkheid van een terugkeer naar België slechts tijdelijk zal zijn. In ieder geval toont de verzoekende partij het tegendeel niet aan.

Daar waar de verzoekende partij aanhaalt, dat het niet kan dat zij *“in de huidige uitzonderlijke omstandigheden, het land zou moeten verlaten, zonder dat haar de garantie geboden wordt dat het mogelijk ware terug te keren en haar relatie die zij met B.M. (...) heeft, verder te zetten.”*, wijst de Raad erop dat het hebben van een in België verblijvende partner niet automatisch een recht op verblijf opent. Het komt aan verzoekende partij toe om haar in regel te stellen met de Vreemdelingenwet en zelf stappen te ondernemen als zij bijvoorbeeld meent recht te hebben op een verblijf in functie van haar in België verblijvende partner. Zij weerlegt hoe dan ook het determinerend motief van de bestreden beslissing niet: zij beschikt niet over de vereiste documenten om legaal in België te verblijven. Het is de Raad niet duidelijk waaruit de verzoekende partij meent te kunnen afleiden dat haar een garantie zou moeten worden geboden dat zij kan terugkeren. Betreffende het verderzetten van haar relatie met haar partner, wijst de Raad er ten overvloede nog op dat de verzoekende partij geen elementen aanvoert die het uitbouwen of verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders verhinderen. Zo voert zij niets aan waaruit blijkt dat haar partner haar niet zou kunnen vergezellen naar haar land van herkomst

mocht zij dit noodzakelijk vinden, in afwachting van een eventuele terugkeer naar het Belgisch grondgebied. Evenmin verduidelijkt zij waarom zij het problematisch vindt om tijdelijk van haar partner te worden gescheiden.

Ter volledigheid wijst de Raad er nog op dat de verzoekende partij betreffende haar persoonlijke gezondheidstoestand geen elementen aanhaalt waarmee de verwerende partij ten onrechte geen rekening heeft gehouden.

De verzoekende partij toont voorts ook niet aan dat zij minderjarig is of minderjarige kinderen heeft in België, zodat zij niet aantoonbaar dat de verwerende partij gehouden was rekening te houden met het hoger belang van het kind.

3.1.5. Er kan dan ook niet worden vastgesteld dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing niet zou zijn tegemoet gekomen aan de verplichtingen die voortvloeien uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.1.6. Het eerste middel is ongegrond.

3.2. In het tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het EVRM.

3.2.1. De verzoekende partij licht haar tweede middel toe als volgt:

“In dit artikel wordt er gesteld :

‘ Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling. ’

Verzoekster woont, zoals supra vermeld, reeds langer dan een jaar samen met haar aanstaande huwelijkspartner B.M. (...), die de Franse nationaliteit bezit en dus een EU-burger is. Als verzoekster nu naar Congo zou moeten terugkeren om aldaar de machtiging tot verblijf aan te vragen, dient zij België voor een lange tijd te verlaten, en zou er een einde gesteld worden aan de feitelijke gezinsvorming, en komt hierdoor zelfs het voorgenomen huwelijk in het gedrang. En dit ware een grove inmenging in het privé- en gezinsleven van verzoekster en haar partner.

Art. 8.2 E.V.R.M. heeft weliswaar een aantal uitzonderingen voorzien op de toepassing van het principe van art. 8.1 E.V.R.M., doch het bevel om het land te verlaten, in de huidige concrete omstandigheden en ondanks het voorgenomen huwelijk, valt niet onder deze uitzonderingen.

Het is inderdaad een feit dat art. 8 E.V.R.M. niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden om de bepalingen van het vreemdelingenrecht naast zich neer te leggen, maar anderzijds mag er - en dit zeker in de huidige uitzonderlijke corona-omstandigheden - toch niet vervallen worden in wereldvreemdheid of een stug dogmatisme”

3.2.2. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie. 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210 029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins/privé-leven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (cf. RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

3.2.3. De verzoekende partij betoogt dat zij reeds langer dan een jaar samenwoont met haar aanstaande huwelijkspartner van Franse nationaliteit, dat indien zij nu naar Congo zou moeten terugkeren om aldaar de machtiging tot verblijf aan te vragen, zij België voor een lange tijd dient te verlaten en er een einde zou gesteld worden aan de feitelijke gezinsvorming, dat hierdoor het voorgenomen huwelijk in het gedrang komt, dat dit een grove inmenging is in het privé- en gezinsleven. Zij meent dat artikel 8, tweede lid van het EVRM weliswaar een aantal uitzonderingen voorziet op de toepassing van het principe doch dat het bevel om het land te verlaten in de huidige concrete omstandigheden en ondanks het voorgenomen huwelijk, niet onder deze uitzonderingen valt. Zij erkent dat artikel 8 van het EVRM niet als vrijgeleide mag worden beschouwd om de bepalingen van het vreemdelingenrecht naast zich neer te leggen maar dat er niet mag vervallen worden, zeker in de huidige corona-omstandigheden, in wereldvreemdheid of een stug dogmatisme.

3.2.4. Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met alle elementen waarvan ze op de hoogte was, namelijk de samenwoning van de verzoekende partij met haar partner en met hun huwelijksintentie. De verzoekende partij slaagt er niet in om elementen aan te brengen waarmee geen rekening werd gehouden. De verwerende partij betwist in haar beslissing het bestaan van een beschermingswaardig gezinsleven als dusdanig niet. De verwerende partij gaat blijkens de motieven van de bestreden beslissing over tot de belangenafweging in het licht van artikel 8 van het EVRM en dit als volgt:

“Het feit dat betrokkene gescheiden wordt van haar partner is van tijdelijke duur: de nodige tijd om haar situatie te regulariseren teneinde reglementair België binnen te komen.

(...)

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst of naar het land waar betrokkene(n) een lang verblijf geniet(en), om op een later tijdstip legaal naar België terug te keren, niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. In zijn arrest (nr. 27.844) dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingsbetwistingen het volgende: “De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene(n) zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen.” Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).”

3.2.5. Deze motieven zijn conform artikel 8 van het EVRM en de rechtspraak van het EHRM, minstens toont de verzoekende partij het tegendeel niet aan.

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven is niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43), noch om het recht op een bepaalde verblijfstitel te garanderen (EHRM 16 december 2014, Chbihi Loudoudi en a./België, § 135). De verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). De staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Niettemin, in bepaalde gevallen kunnen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM. Of daarvan daadwerkelijk sprake is, moet nagezien worden in het licht van de vraag of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating tot binnenkomst en/of verblijf heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

In casu betreft het een situatie eerste toelating.

Hierbij oordeelt het EHRM dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar moet eerder onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied te laten komen of verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van de het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge. De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 106-107).

Hoewel artikel 8 EVRM geen uitdrukkelijk procedurele waarborgen bevat, stelt het EHRM dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 EVRM worden gevrijwaard. Deze procedurele vuistregel is volgens het EHRM tevens van toepassing op situaties waar sprake is van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 46; EHRM 10 juli 2014, Tanda-Muzinga/Frankrijk, § 68). Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten en schenden artikel 8 van het EVRM wanneer zij falen op zorgvuldige wijze een redelijke belangenafweging te maken (EHRM 28 juni 2011, Nuñez/Noorwegen, § 84; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 62).

In een zaak die zowel het gezinsleven als immigratie betreft, varieert de omvang van de verplichting voor de staat om naasten van personen die er reeds verblijven toegang te verlenen tot zijn grondgebied in functie van de situatie van de betrokkenen en het algemene belang. Hetgeen in deze context in aanmerking moet worden genomen, zijn de mate waarin het gezinsleven daadwerkelijk wordt belemmerd, de omvang van de banden die de betrokkenen hebben in de staat in kwestie, de vraag of er onoverkomelijke hinderpalen zijn die verhinderen dat het gezin leeft in het land van herkomst van de betrokken vreemdeling, en de vraag of er elementen voorhanden zijn betreffende de immigratiecontrole (bijvoorbeeld eerdere inbreuken op de immigratiewetgeving) of overwegingen van openbare orde die pleiten voor een uitwijzing (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 107; zie ook EHRM 10 juli 2014, Tanda-Muzinga/Frankrijk, § 66).

Een ander belangrijk punt waarmee rekening moet worden gehouden, is de vraag of het gezinsleven werd ontwikkeld tijdens een periode dat de betrokken personen wisten dat gezien de verblijfsstatus van

één van hen, het onmiddellijk duidelijk was dat het voortzetten van het gezinsleven op het grondgebied van de verdragsluitende staat een precair karakter zou kennen. Indien zulke situatie zich voordoet, zal enkel in uitzonderlijke omstandigheden een schending van artikel 8 van het EVRM worden vastgesteld (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 107; zie ook EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 142).

In de voorliggende zaak is de verwerende partij van oordeel dat verzoekende partij als gevolg van de bestreden beslissing slechts tijdelijk wordt gescheiden van haar partner, met name gedurende de tijd die nodig is om zich in regel te stellen met de immigratieregels. Een dergelijke tijdelijke scheiding is volgens de verwerende partij in de voorliggende omstandigheden niet disproportioneel en niet in strijd met artikel 8 van het EVRM.

Hoewel de verzoekende partij verklaart België “voor een lange tijd” te moeten verlaten, geeft zij niet aan te betwisten dat de bestreden beslissing enkel een tijdelijke scheiding van haar partner tot gevolg heeft. Ook de covid-19 pandemie doet geen afbraak aan het feit dat de scheiding slechts tijdelijk zal zijn, minstens toont de verzoekende partij het tegendeel niet aan. De verzoekende partij argumenteert op geen enkele concrete wijze waarom of op welke wijze een dergelijke tijdelijke scheiding *in casu* problematisch zou zijn of waarom een tijdelijke scheiding haar gezinsbelangen op disproportionele wijze zou benadelen.

Daar waar zij beweert dat door haar vertrek er een einde zou gesteld worden aan de feitelijke gezinsvorming met als gevolg dat het voorgenomen huwelijk in gedrang komt, betreffen dit louter hypothetische beweringen. Er blijkt namelijk niet dat zij vanuit haar herkomstland via de moderne communicatiemiddelen geen contacten kan onderhouden met haar partner in België en dat deze laatste haar, bijvoorbeeld tijdens vakantieperiodes, niet kan bezoeken, noch brengt de verzoekende partij concrete hinderpalen naar voor die haar partner verhinderen om haar te vergezellen naar haar land van herkomst, minstens voor de tijd die nodig is om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving.

Er dient bovendien te worden benadrukt dat de bestreden beslissing de verzoekende partij niet verhindert om, van zodra zij zich in het herkomstland in het bezit heeft doen stellen van de vereiste reis- en verblijfsdocumenten, terug te keren naar België en hier bij haar partner te verblijven. De verzoekende partij kan bijvoorbeeld, van zodra er toelating voor het aangaan van het huwelijk wordt gegeven, verzoeken om het vereiste visum om dit huwelijk af te sluiten in België. De bestreden beslissing verhindert ook een huwelijk in het land van herkomst niet, zodat de verzoekende partij niet dienstig kan betogen dat het feit dat zij België voor “lange tijd” dient te verlaten het voorgenomen huwelijk in het gedrang kan brengen.

De verzoekende partij maakt aldus niet concreet aannemelijk dat de verwerende partij bij haar beoordeling enig concreet gegeven dat de voorliggende zaak kenmerkt ten onrechte niet in rekening heeft gebracht of kennelijk onredelijk heeft gehandeld. Dat de verwerende partij in haar belangenafweging in het licht van artikel 8 van het EVRM geen rekening hield met de “huidige” coronomstandigheden, kan haar niet verweten worden, noch doet het afbreuk aan het feit dat de scheiding tussen de verzoekende partij en diens partner van tijdelijke aard zal zijn. Zoals bij de bespreking van het eerste middel werd opgemerkt kan zij overigens om een verlenging van de termijn van de uitvoering van het bevel verzoeken.

In voorliggende situatie wijst de Raad er bovendien op dat het verblijf van de verzoekende partij in dit land steeds precair dan wel illegaal was. Het gezinsleven heeft zich ontwikkeld in een periode waarin zowel de verzoekende partij als haar partner zich ervan bewust dienden te zijn dat de verblijfsstatus van de verzoekende partij er toe leidde dat het voortbestaan van het gezinsleven in België vanaf het begin precair was. Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat in deze situatie enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM. Het komt de verzoekende partij toe concrete elementen naar voor te brengen die dergelijke zeer uitzonderlijke omstandigheden kunnen uitmaken. Door louter te verwijzen naar de feitelijke samenwoning met haar partner die in België verblijfsrecht heeft en hun huwelijksintentie, blijft zij in dit verband in gebreke.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij met haar betoog niet aannemelijk maakt dat de verplichting om tijdelijk terug te keren naar het herkomstland om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving en de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten en de erin voorziene procedures te respecteren, het gezinsleven in die mate verstoort dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM.

Een disproportionaliteit tussen de belangen van de verzoekende partij en haar partner enerzijds en de belangen van de Belgische staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering anderzijds, blijkt niet. De verzoekende partij toont niet aan dat de beoordeling die de verwerende partij heeft gemaakt foutief, kennelijk onredelijk of in strijd met artikel 8 van het EVRM is.

Met betrekking tot enig privéleven van de verzoekende partij dat losstaat van het ingeroepen gezinsleven worden ten slotte geen concrete elementen naar voor gebracht. De verzoekende partij maakt dan ook geen beschermingswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM aannemelijk.

3.2.6. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

3.2.7. Het tweede middel is ongegrond.

3.3. In het derde en vierde middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 12 van het EVRM enerzijds en van artikel 23 van het Internationaal Verdrag van 19 december 1966 inzake Burgerrechten en Politieke Rechten (hierna: IVBRP) anderzijds. Omdat beide artikelen het recht om te huwen als voorwerp hebben, worden de middelen samen behandeld.

3.3.1. Ter adstruering van de middelen zet de verzoekende partij het volgende uiteen:

“3. Een derde ingeroepen middel is een schending van art. 12 van het E.V.R.M.

In dit artikel wordt er gesteld :

‘ Mannen en vrouwen van huwbare leeftijd hebben het recht te huwen en een gezin te stichten volgens de nationale wetten welke de uitoefening van dit recht beheersen. ’

Het recht om te huwen is een universeel recht, en dit recht kan niet ondergeschikt gemaakt worden aan de verblijfssituatie van een van de huwelijkspartners. Indien er in de periode kort vóór het afsluiten van het huwelijk - zoals in casu - , een bevel gegeven wordt om het land te verlaten en naar Congo terug te keren, wordt hierdoor de voltrekking van het huwelijk in de praktijk onmogelijk gemaakt. Verzoekster en haar partner B.M. (...) hebben, zoals supra vermeld, bij de diensten van de Burgerlijke Stand van de stad Menen reeds aangifte van hun voorgenomen huwelijk gedaan.

Indien er in deze omstandigheden aan verzoekster, kort vóór de voltrekking van het voorgenomen huwelijk, een bevel gegeven wordt het land te verlaten en naar Congo terug te keren, is dit een duidelijke schending van art. 12 van het E.V.R.M. (R.v.St., nr. 73.777, 19 mei 1998).

4. Een vierde middel is een schending van art. 23 van het Internationaal Verdrag van 19 december 1966 inzake Burgerrechten en Politieke Rechten.

Dit artikel stelt :

‘ 1. Het gezin vormt de natuurlijke en fundamentele kern van de maatschappij en heeft het recht op bescherming door de maatschappij en de Staat.

2. Het recht van mannen en vrouwen van huwbare leeftijd een huwelijk aan te gaan en een gezin te stichten wordt erkend.

3. Geen huwelijk wordt gesloten zonder de vrije en volledige toestemming van de aanstaande echtgenoten.

4. De Staten die partij zijn bij dit Verdrag nemen passende maatregelen ter verzekering van de gelijke rechten en verantwoordelijkheden van de echtgenoten wat het huwelijk betreft, tijdens het huwelijk en bij de ontbinding ervan. In geval van ontbinding van het huwelijk wordt voorzien in de noodzakelijke bescherming van eventuele kinderen. ’

Ook krachtens het Internationaal Verdrag van 19 december 1966 inzake Burgerrechten en Politieke Rechten is het recht om in het huwelijk te treden een universeel recht, dat niet ondergeschikt kan gemaakt worden aan de verblijfssituatie van een van de toekomstige echtgenoten. Het bevel om het

land te verlaten, gegeven kort vóór het geplande huwelijk, is duidelijk een beletsel voor dit huwelijk. Zoals hierboven gesteld, hebben verzoekster en haar partner B.M. (...) reeds de nodige stappen gezet bij de diensten van de Burgerlijke Stand van de stad Menen met het oog op hun aanstaande huwelijk.

Als er in dergelijke omstandigheden aan verzoekster, ondanks het voorgenomen huwelijk, het bevel gegeven wordt het grondgebied te verlaten en naar Congo terug te keren, wordt hierdoor art. 23 van het Internationaal Verdrag van 19 december 1966 inzake Burgerrechten en Politieke Rechten geschonden.”

3.3.2. Artikel 12 van het EVRM luidt als volgt:

“Mannen en vrouwen van huwbare leeftijd hebben het recht te huwen en een gezin te stichten volgens de nationale wetten die de uitoefening van dit recht beheersen.”

Daarnaast bepaalt artikel 23 van het IVBPR:

“1. Het gezin vormt de natuurlijke en fundamentele kern van de maatschappij en heeft het recht op bescherming door de maatschappij en de Staat.

2. Het recht van mannen en vrouwen van huwbare leeftijd een huwelijk aan te gaan en een gezin te stichten wordt erkend.

3. Geen huwelijk wordt gesloten zonder de vrije en volledige toestemming van de aanstaande echtgenoten.

4. De Staten die partij zijn bij dit Verdrag nemen passende maatregelen ter verzekering van de gelijke rechten en verantwoordelijkheden van de echtgenoten wat het huwelijk betreft, tijdens het huwelijk en bij de ontbinding ervan. In geval van ontbinding van het huwelijk wordt voorzien in de noodzakelijke bescherming van eventuele kinderen.”

3.3.3. In zoverre de verzoekende partij voorhoudt dat de bestreden beslissing haar voorgenomen huwelijk in de weg zou staan, merkt de Raad op dat de bestreden beslissing de verzoekende partij niet verhindert om te huwen. Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt dat artikel 12 van het EVRM slechts een bescherming biedt tegen uitwijzing indien niet alleen concrete huwelijksplannen worden aangetoond, maar tevens aannemelijk wordt gemaakt dat deze niet in het buitenland kunnen worden gerealiseerd (EHRM 12 juli 1976, X/Duitsland). In de voorliggende zaak wordt niet aangetoond dat dit het geval is. Op het ogenblik dat de verwerende partij de bestreden beslissing nam, was er louter sprake van een huwelijksintentie. De verzoekende partij toont bovendien op geen enkele manier aan dat het huwelijk niet in het buitenland voltrokken kan worden.

Het recht om in het huwelijk te treden, stelt de verzoekende partij niet vrij van de verplichting om te beschikken over de geldige binnenkomst- of verblijfsdocumenten, zoals vooropgesteld in de Vreemdelingenwet (RvS 20 december 2006, nr. 166 189). De verzoekende partij kan terugkeren naar haar land van herkomst om zich in het bezit te doen stellen van de vereiste binnenkomst- en verblijfsdocumenten. De bestreden beslissing verhindert haar niet om nadien terug te keren naar België en met haar partner te huwen. In die zin gaat het slechts om een tijdelijke scheiding en om een tijdelijk uitstel van het huwelijk. De bestreden beslissing maakt het huwelijk geenszins *“in de praktijk onmogelijk”*.

3.3.4. De schending van artikel 12 van het EVRM en artikel 23 van het IVBPR wordt door de verzoekende partij niet aannemelijk gemaakt.

3.3.5. Het derde en vierde middel zijn ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig juli tweeduizend twintig door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER